



**Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1054/2024
28.08.2025. године
Београд**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „REPRO MARKET“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Петар Виторовић, адвокат из ..., против туженог „АТЕКОМ“ д.о.о. Шабац, чији је пуномоћник Владан Цветић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, вредност предмета спора 3.358.853,16 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3069/24 од 11.09.2024. године, у седници одржаној дана 28.08.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3069/24 од 11.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 3069/24 од 11.09.2024. године, одбијена је жалба туженог, као неоснована и потврђена пресуда Привредног суда у Београду П 10830/21 од 02.04.2024. године, у ставовима првом, трећем и четвртном изреке, којом је утврђено да је Уговор о пословно - техничкој сарадњи, закључен 15.02.2020. године између тужиоца и туженог, раскинут дана 29.09.2021. године и да не производи правно дејство; обавезан тужени да исплати тужиоцу 3.358.853,16 динара са законском затезном каматом почев од 08.10.2021. године, до исплате и обавезан тужени да накнади тужиоцу износ од 794.378,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11...10/23 – др. закон) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно ради разматрања правних

питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије, сагласно ставу 2. исте одредбе, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

У овом спору правноснажно је утврђено да је уговор, који је закључен између парничних странака 15.02.2020. године, раскинут једностраном изјавом воље тужиоца 29.09.2021. године. Нижестепени судови су утврдили, сагласно члану 619. Закона облигационим односима, да је наручени посао обављен у супротности са изричитим условима уговора и да наручилац може раскинути уговор без претходног тражења да се недостаци отклоне. Будући да је у конкретном случају утврђено да израђена апликација не одговара условима из закљученог уговора и да тужилац није добио апликацију са уговореним карактеристикама, већ напротив, да је иста неупотребљива за тужиоца, према закључку нижестепених судова стекли су се услови да тужилац раскине уговор у складу са чланом 619. Закона о облигационим односима. Будући да је тужилац делимично исплатио накнаду туженом, то је у складу са одредбом члана 132. Закона о облигационим односима тужени дужан да тужиоцу врати примљену накнаду. Из наведеног разлога су нижестепени судови правноснажно обавезали туженог да исплати тужиоцу 3.358.853,16 динара са законском затезном каматом почев од 08.10.2021. године, до исплате.

Ревизија изјављена по основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку може се изјавити искључиво због погрешне примене материјалног права која је такве природе да изискује ново тумачење права, разматрање правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе уколико је судска пракса о предметном правном питању неуједначена. Суштински, ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја, односно указује да посао није обављен и да је тужилац требало да туженом остави накнадни рок за испуњење своје обавезе, што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној. Посебна ревизија служи као изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Тужилац не указује на једну различиту одлуку суда, која би била донета по истоврсном основу, па самим тим се не може разматрати ни о питању различите судске праксе у истим или сличним чињеничноправним ситуацијама у смислу одредбе члана 404. ЗПП. Стога, не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, као ни разматрањем питања од општег интереса, питања у интересу равноправности грађана, нити за новим тумачењем права.

Како се ревизијом туженог не указује на правно релевантне разлоге за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, нити су испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку да би се дозволило одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 ... 10/23 – др. закон) и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 16.11.2021. године. Вредност предмета спора ревизијом побијаног дела износи 3.358.853,16 динара, а што на дан подношења тужбе представља динарску противвредност износа од 28.556,12 евра, обрачунато по средњем курсу Народне банке Србије.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, ако не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП је прописано да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, Врховни суд налази да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога применом члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић